

שמעון מנחם קולט

בני ישראל

עורכים ראשיים: קונטנטו - הוצאה לאור בינלאומית

תרגום: נעמה מירון-אשר

עריכה לשונית: מיקי כץ

עיצוב העטיפה: ליליה לב ארי

עיצוב הספר בעברית: ליליה לב ארי

© 2016 כל הזכויות שמורות לשמעון מנחם קולט

ולהוצאה לאור בינלאומית Contento

איסרליש 22 תל אביב 6701457

www.ContentoNow.co.il

netanel@contento-publishing.com

אין להעתיק ספר זה או חלק ממנו וכן לאחסן בבנק נתונים או להעביר בשירותים מקוונים, לשכפל, לעבד או לתרגם בכתב, ללא אישור בכתב מהמו"ל

מסת"ב: 978-965-550-514-6

דאנאקוד: 488-231

נדפס בישראל תשע"ו 2016

Printed in Israel

שמעון מנחם קולט

בני ישראל

תוכן עניינים

7	פתח דבר
11	מנהגים וטקסים
11	"ת'ר-וולדֶנָה" (פירושו: לחצות את הנהר)
12	טקס ברית המילה
14	קריאת שם לבת (זבד הבת)
14	רחצת טהרה - טבילה
16	בר מצווה
17	בת מצווה
17	אירוסין
20	קֶנָה
22	החתונה
22	טקס החתונה כפי שנחגג בעבר
26	בבית
27	יום המחרת - "וואַקאַט" (תהלוכה)
29	היום, בתקופתנו
29	קֶנָה
29	החתונה
31	השוואה בין הנוסח הישן לבין הנוסח החדש של החתונות
32	נאוואס (נדרים)
34	טקסי אשכבה
39	שאלות ותשובות
79	מחשבות
80	תהילים

פתח דבר

אם עדת בני ישראל הייתה זן של ציפורים, חיות או זוחלים, היו מסווגים אותה כ"זן בסכנת הכחדה". מכיוון שאין הם ציפורים ואף לא זוחלים, הם הולכים ומתמזגים בתוך כלל עם ישראל.

אני עצמי בן לקהילת בני ישראל. טרם ייעלמו לחלוטין הטקסים והמנהגים הייחודיים לנו, שזה מאות בשנים דבקנו בהם, נרתמתי למשימה לאסוף את הטקסים ואת המנהגים שלנו ולאצור אותם בכתב.

הגעתי השנה, בעזרת השם, לגיל שמונים ושבע, וכבר לא נותרו זקנים רבים שיוכלו להאיר את עיניי בנושאים הללו. פעמים רבות מזדמן לי לשאת הרצאות בקהילה שלנו. בעקבות זאת, התחלתי לאסוף את השאלות שהועלו בסוף ההרצאה, וכעת אני מציג אותן כאן לפניכם.

ידוע שבסוף כל עבודת מחקר מופיעה רשימה ביבליוגרפית (מקורות), לאחר הצגת התזה, אבל מאחר שאני מביא בספר מה שנאמר לי מרבותי הזקנים ז"ל ומהזיכרונות הפרטיים שלי, לא מצורפת כאן ביבליוגרפיה.

אני מוקיר בזאת תודה לידידי, מר ראובן יוסף טלקר מראשון לציון, על שניאות לקרוא ולבקר חיבור זה בתרגום לעברית, על ההגהה שערך, על

בני ישראל

ההערות, התיקונים וההבהרות המלומדות ומאירות העיניים שכתב. כל אלו שולבו בתרגום החיבור לעברית. כל הערות השוליים בספר הן פרי עטו. אני מודה לו מקרב לב על ההשקעה הרבה, על ההסכמות ועל האי-הסכמות, על השיחות הארוכות והמעניינות ועל שלא חסך שבטו ממני ומחיבורי זה. את כל אשר אמר, אמר מתוך אהבתו לעדתנו, עדת בני ישראל.

עם כל זאת, עליי לציין שלא קיבלתי את כל השגותיו והערותיו. לעתים עמדתי על דעתי, בין היתר כדי לא לפגוע ברוח הדברים כפי שאני מאמין בהם וכפי שמצאתי לנכון. על כן, אני מוצא חובה להבהיר שאני פוטר אותו מכל אחריות, וכל מה שכתבתי בחיבור זה הוא באחריותי הבלעדית.

שמעון מנחם קולט

לוד

קוראים יקרים הי"ו, ידוע לי שהמחבר הנכבד הי"ו עוסק באהבה רבה זה שנים בליקוט מנהגי עדתנו בני ישראל ובכינוסם אל תוך כלי אחד – אלו מנהגים ייחודיים, חלקם עתיקי יומין. והנה אני התבקשתי מפיו לקרוא, לבדוק ולבקר את חיבורו זה אשר מונח לפניכם (בתרגום לעברית), ולכתוב הערות והבהרות על הכתוב למען הקוראים. ואני הקטן והדל, דובר שלום ודורש טוב לעמי ולבית אבי, בחסדיו וברחמיו הרבים של "החונן לאדם לדעת והמלמד לאנוש בינה", הערתי, תיקנתי וכתבתי את אשר כתבתי, הבהרתי את אשר נחוץ לדעתי להבהיר ולהסביר, והשתדלתי להביא מקורות וציטוטים ממש, לפחות לחלק מהדברים, כדי לנסות להרחיב, לחזק או לסתור. כל זאת בהתחשב בזמן הקצר שעמד לרשותי ובקוצר היריעה. לעתים המחבר עמד על דעתו ושמר על זכותו לקבל את אשר הסכים לקבל. כתיבת דברים אלה פרי עטי הייתה מלווה בשיחות רבות עם המחבר ולעתים גם בניסיונות שכנוע, שבחלקם, בעזרת השם, הצלחתי.

אני מתפלל לבורא עולם שבדבריי אלה שכתבתי להלן, שאין בהם משום קביעת דעה או הלכה, לא נפל שום פסול ולא חלה, חלילה, שום תקלה.

בני ישראל

כל אשר תיקנתי, הערתי והבהרתי הוא למען יראתי ואהבתי להשם יתברך ולמען אחיי בני ישראל.

לק"י, ראובן טלקר

ראשון לציון

מנהגים וטקסים

ראשית, אתאר את שלבי החיים השונים של עדת בני ישראל ואת המנהגים והטקסים המקובלים בהם.

"ת'ר-וולדנה" (פירושו: לחצות את הנהר)

כאשר אישה מגיעה לחודש השביעי בהריונה הראשון, לוקחים אותה לחצות מקור מים גדול כמו נהר, אגם, ים ועוד. בדרך כלל המשפחה מצטרפת והופכת את האירוע לסוג של פיקניק ובו הפלגה בסירה.

בערב, בבית, לאחר שהיא מתרחצת, היא לובשת סארי חדש וחולצה חדשה מעליו. שיערה מקושט בזר פרחים ששמו "וּוּנִי" (weni) בלשון מראטי¹ (כדי שתוכל להניח את ה"וּוּנִי" על ראשה, היא אוספת את שיערה בפקעת עגולה על עורפה וה"וּוּנִי" מונח מסביב לפקעת).

1 אחת השפות הרשמיות והנפוצות ביותר בהודו. השפה מדוברת במדינת מהאראשטדרה שבמערב הודו.

אחר כך עורכים טקס הודיה לה' ולאחריו טקס "וואטי-בארנה" ("Oti Bharne"). לאחר מכן עורכים ארוחה חגיגית.

טקס ברית המילה

טקס שבו מניחים את הכיסא של אליהו הנביא. הוא נערך בערב של יום הברית.

גבעולי הדס או ריחן ואתרוג (אתרוג גדל ממדים, המכונה בארץ בשם "אתרוג תימני") נשלחים לבית הכנסת. בבית הכנסת מסירים כיסויים נגד אבק מכיסא אליהו הנביא ומהכיסא שטקס ברית המילה מתרחש עליו (כיסאו של הסנדק). את הכיסאות מעבירים למקום בולט, בדרך כלל לפני ההיכל. תפילת הערבית מתחילה בפיוט "יהי שלום בחילנו". אחרי "קדיש תתקבל", הקהילה מתאספת מסביב לכיסא של אליהו הנביא ומניפה אותו. החזן אומר: "זה הכיסא של אליהו הנביא [...]" מניחים את הכיסא, כולם חוזרים למקומם ושרים את השיר "אל אליהו" ולאחר מכן התפילה נמשכת כסדרה. ייתכן שבסוף התפילה תוזמן הקהילה למסיבה בבית הוריו של הרך הנוולד. אם יום ברית המילה נופל בשבת, הטקס של הרמת הכיסא ייעשה לפני תחילת תפילת השבת, והפיוט "יהי שלום בחילנו" יושר לפני שהרב יאמר חצי קדיש. בבית ההורים לא תתקיים מסיבה.

למחרת בבוקר הילד יובא לבית הכנסת. אם ברית המילה תיערך לפני שהאם תטבול במקווה, היא לא תבוא לבית הכנסת.

המוהל מתחיל לשורר את הפיוט "אלי הקשב לי [...]"² כשהוא מתחיל בפיוט "ברוכים אתם [...]", מובא הילד לבית הכנסת, בדרך כלל בידי הדוד מצד האם.

2 "אלי הקשב לי, ושמע לקולי, חיים למולי, ובנה הכלי [...]" סימן – אלעזר. בימינו, פיוט מיוחד זה כמעט ולא נשמע ורק מעטים עדיין זוכרים את לחנו. הפיוט הוכנס לסיפורים שהדפיסו בני ישראל.

קוראים את מזמור קכ"ח בספר תהילים, ואחריו אומרים קדיש "יהא שלמא". חותמים את הטקס בבית הכנסת.

בבית עורכים את טקס ההודיה לקב"ה. מניחים מגש גדול לפני הקורא (החזן), המכיל רק פירות ועלי הדס או ריחן. פתיתי אורז או סולת קלויים וממותקים (מאכל שנקרא: "מְלִיכָה") לא מוגשים.

מנהג שכיום הולך ונעלם במהירות היה לשחוט תרנגול מיד לאחר ברית המילה, לבשל אותו ואת נתחי העוף להגיש לסועדים. על המשפחה הקרובה של התינוק נאסר לאכול מהם.

ש': מדוע בקהילות בני ישראל מקפידים כל כך לאסוף את הערלה לאחר שהמוהל חותך אותה?

ת': זהו מנהג עתיק. היו נשים אחדות, לא מקהילת בני ישראל (אלא יהודיות בגדדיות), שהיו מגיעות לטקס, נכנסות לאולם הגברים ועומדות ליד המוהל. ברגע שהמוהל היה שומט את העורלה, אחת הנשים הייתה תופסת אותה מיד ובולעת אותה מסיבה כלשהי של אמונה תפלה. בעיני קהילות בני ישראל מנהג זה נראה דוחה ובזוי. כדי להימנע ממנהג זה, היה מישוהו עומד בקרבת המוהל כדי לתפוס את חתיכת העור ומאוחר יותר כדי לקבור אותה (מסופר כי יום אחד בעיר פונה, אישה יהודייה ממוצא בגדדי בלעה את חתיכת העור [העורלה]). פלוני, מר קהמקר, שראה זאת, גרר את האישה אל מחוץ לבית הכנסת וגרם לה להקיא אותה. אלא שלא היה די בזאת כדי למנוע מנשים אלה להמשיך לבוא ולנסות את מזלן שוב ושוב.³

3 טעמים רבים למנהג ישראלי זה. נוהגים לטמון את הערלה באדמה, בחול ובעפר (ראה שו"ע י' סימן רס"ה סעיף י').

קריאת שם לבת (זנד הבת)

לא נקבע יום לקריאת שם לבת. הטקס יכול להיערך בבית המשפחה ביום השמונים לאחר הלידה לצד טקס ההודיה לה' ("מלידה") או בבית הכנסת בשבת או ביום חג.

כאשר עורכים את הטקס בבית כנסת, אחד מהנוכחים לוקח את התינוקת אל התיבה לאחר קריאת ספר התורה ולפני החזרת ספר התורה לארון הקודש. מכינים שתי קעריות, באחת חלב ובאחרת דבש,⁴ מניחים את הקעריות על מגש והן מכוסות בכד ומביאים אותן לתיבה. החזן העורך את הטקס טובל את אצבעו בחלב ובדבש ומאכיל את התינוקת טיפין-טיפין (מנהג יפה הוא להגיש לחזן קערית נוספת ומים בתוכה, בתור קערית לאצבע, ולצדה מניחים מטפחת שימחה בה את אצבעותיו).⁵

לאחר מכן החזן אוהז בשולי הציצית שלו, מניח את ידו על ראש הילדה ומברך אותה בשם שניתן לה.

חלוקת ממתקים או מסיבה נתונות לשיקול דעתם של ההורים.

המונח הטיפשי בן ימינו – "בריתה" – לא שימש מעולם בהודו.

רחצת טהרה - טבילה

אישה שילדה תינוק הולכת למקווה לטבילה ביום הארבעים לאחר לידה של בן וביום השמונים לאחר לידה של בת (ויקרא י"ב, ד'-ו').

מזמן הלידה ועד שהיא טובלת אסור לאישה לגעת בכל דבר שיש בו קדושה. היא אינה אומרת ברכה כלל, ואף אינה מתפללת במהלך התקופה הזאת.

4 מנהג יחודי של בני"י, כנאמר: "דָּבַשׁ וְחֵלֶב תַּחַת לְשׁוֹנֶךָ" (שיר שירים ד', יא'). מנהג זה לתת מעט דבש וחלב בפי התינוקת, מתקיים גם בעת הכנסת תינוק בבריתו של אברהם אבינו ע"ה. בטקס זה נותנים דבש וחלב בפי הנימול ובקידוש – גם יין.

5 הצעת המחבר.

היא אינה לוחצת ידיים או מאחלת איחול למישהו ואינה אוכלת לחם או פרי שבירכו עליו.

קרובים המגיעים לבקרה ולראות את הרך הנולד בדרך כלל מביאים עמם מעט שקדים בקליפתם, תמרים מיובשים (המכונים "כֶּרְפָּה") ואגוז קוקוס שלם. כאשר האישה מעבירה את התינוק לידי המבקרים, הם מניחים מתנת כסף על התינוק (כיום, מטעמי היגיינה, הכסף נמסר במעטפה).

ביום הטבילה מוזמן ספר לבית. מישהו מניח את התינוק על ברכיו ואוחז בדאגה רבה בראש התינוק כדי שיהיה יציב וזקוף. באותה העת הספר מגלח בעדינות את שיערו של התינוק. הספר מקבל תשלום כספי עבור עמלו, וכן אגוז קוקוס וחופן של אורז. כמו כן הוא מקבל מעט "בקשיש" (מתנת כסף).

בימינו, בני הדור הצעיר רואים בגילוח שיער התינוק מנהג מיותר חסר כל בסיס במקרא. לא ייתכן כי מנהג זה הועתק מהשכנים ההינדים, שהיו מגלחים את שערם כאות וכסימן לאבל על מות הורה.

בערב לובשת האם סארי חדש ועונדת זר פרחים ("וויני") סביב שערה.

בהודו היו הגברים מצטרפים לתפילת ערבית בבית הכנסת. בישראל אם יש מניין של עשרה גברים, מתקיימת תפילת הערבית בבית.

עם סיום התפילה מחזיקים את התינוק על ברכיים, ואדם אחר מחזיק צלחת הגשה המכונה "תְּלֵה" (פנכה גדולה מצלחת הגשה לסעודה), מעל לראש התינוק. מניחים כמה ממתקים – כדורי "לאדו" על הצלחת ומגלגלים אותם מצד לצד בכיוונים שונים. על הטקס הזה חוזרים כמה פעמים. הילדים הקטנים נאבקים לקבל כמה שיותר מהמתקים. פרט לכדורי ה"לאדו" שמגלגלים, כל משתתף מתכבד לאחר מכן בממתק (בישראל, סוכריות מחליפות את ה"לאדו").

לאחר מכן מתקיימת תפילת הודיה – "מְלִיכָה", ואחריה מזמרים שירים ופיוטים ומגישים ארוחת ערב.

בר מצווה

כאשר מגיע ילד לגיל שלוש-עשרה ויום הוא נחשב בוגר ויכול להשתתף ב"מניין". בהודו לא נהגו לקיים טקס מיוחד לציון מאורע זה. בד לבן באיכות גבוהה באורך של מטר או שניים היה נרכש מכספי ההורים, וטלאים נתפרו בארבע כנפות הבד. לעתים פינות אלה עוטרו ברקמה. לאחר שהוסיפו לולאות עגולות לארבע הכנפות, שלחו את הציצית לחזן, אשר בתמורה לשכר מועט היה קושר אל פינותיה את פתילי הציציות כנדרש.

במועד הבא של יום חג, קראו לילד לקרוא מהתורה בפעם הראשונה. כיום, בישראל ובהודו כאחת, נהוג לתת לילד גם את התפילין שלו כאשר הוא הופך בר מצווה. לשם כך הוא מצטרף לתפילת שחרית בימי השבוע, ועדיף שיצטרף ביום שני, ביום חמישי או בראש חודש, אם הוא חל סמוך ליום הולדתו. אם התכוון ולמד, הוא קורא בתורה, ואם לא – קוראים ממנה לפניו.

כיבוד קל מוגש בתום התפילות.

מסיבה גדולה יותר נערכת בשבת. בדרך כלל הבנים מתכוננים לקריאת המפטיר וההפטרה. לעתים הנער קורא גם חלקים נוספים מהפרשה.⁶ לאחר שקרא הילד את המפטיר ואת ההפטרה ובירך, הוא חוזר על ברכות בר המצווה המיוחדות,⁷ והאב אומר את הברכה שעל פיה הוא פטור כעת מהאחריות לבנו.

בדרך כלל מארגנים ההורים מסיבה גדולה סמוך למועד בר המצווה.

6 יש חתני בר מצווה ששוקדים וקוראים בשבת את הפרשה כולה.

7 תפילה שקורא חתן הבר מצווה: "אלוקי ואלוקי אבותי באמת ובתמים אשא אליך את עיני ביום הגדול והקדוש הזה [...]" (התפילה מופיעה בסידור של בני ישראל שהודפס בארץ).

ש': מדוע לא נתנו כל בני ישראל לבניהם תפילין במועד של בר המצווה שלהם?

ת': אפשר היה להכין ציצית (טלית) בבית, אך תפילין אי אפשר היה להשיג בקלות. נוסף על כך, כאשר התפילין מוזכר במקרא (שמות י"ג, ה' וי"א), נאמר: "וְהָיָה כִּי-יִבְאֶךָ יְהוָה אֶל-אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי", לכן יש שסברו שבתפוצות אין חובה להניח תפילין.

בת מצווה

אירוע בת מצווה לבנות אופנתי בימינו ונערך כאשר מגיעה הבת לגיל שתים-עשרה.

בהודו טבלה הבת במקווה לאחר קבלת הווסת בפעם הראשונה, אז קיבלה במתנה את הסארי הראשון שלה. מיני מתיקה היו מוגשים לבני הבית בלי לציין מהי הסיבה.

בישראל, במלאות לבת שתים-עשרה שנים עורכים מסיבה גדולה באולם אירועים. זה המנהג הרווח כיום.

כיום יש מעטים אשר הצטרפו לקהילה הקונסרבטיבית, והם מכינים את הבת לעלייה לתורה ולקריאה בה.

אירוסין

אם אלה הם נישואים מתוך אהבה, הנער והנערה מסדירים ביניהם את הדברים ומודיעים להוריהם. אם ההורים מסכימים, הורי שני הצדדים נפגשים כדי להסדיר את תאריך החתונה ונישואים אחרים.

אם אלה נישואי שידוכין, קרוב משפחה, חבר או שדכן מציע לצד השני את הנער או את הנערה. מבקשים אישור משני הצדדים ואם צד אחד מסכים, הצד השני מקבל הודעה בהתאם לכך.

אם התשובה שלילית, אין צורך לתת הסברים. אם התשובה היא חיובית, הורי הנער והשדכן מבקרים את הורי הנערה ומביאים עמם מיני מתיקה. מנהג זה נקרא "ת'ונד-גוד קארניי", ותרגומו המילולי הוא: "להמתיק את הפה". השדכן מגיש מעט מיני מתיקה בפי הנערה ואחרי כן בפי הנער ובפי ההורים.

שני הצדדים שולחים מיני מתיקה לקרוביהם בלוויית הבשורות הטובות. מתחילים במשא ומתן על תאריך החתונה ועל פרטים אחרים. בימינו לא נוהגים לבקש נדוניה.

טרם מתחילים בהכנות לחתונה, כל צד מקיים טקס אזכרה לקרובים שהלכו לעולמם, המכונה "אוד" (טקס זה פורש לא כראוי, כניסיון לפייס את המתים כדי שלא יציבו מכשולים. הסיבה האמיתית לטקס היא כי מוטב שכל דבר השייך למוות לא יהיה מעורב בימים של שמחה ובשורות טובות. משום כך ימי האזכרות הצפויים נדחים לאחר החתונה).

שבוע או שבועיים לאחר מכן מתקיים טקס המלידה, וההכנות לחתונה מתחילות. נקבע יום שיכריזו בו על האירוסין. האירוע מתקיים בדרך כלל בבית הכלה.

החתן בחברת הוריו, חבריו והשדכן מתקדמים לעבר בית הכלה. הם מביאים עמם מיני מתיקה הודיים,⁸ בדרך כלל "פדה" – ממתקים עשויים מחלב. כמו כן הם נושאים תכשיטים שברצונם להעניק לנערה. "הפדה" והתכשיטים מוגשים בצלחת גדולה – "ת'לה", המכוסה בד לבן.

8 המטבח ההודי מצטיין במגוון של מיני מתיקה. בנ"י, כמו שאר תושבי הודו, מחבבים מאוד מיני מתיקה אלה. כך היה בהודו וכך גם כיום – בישראל.

החזן או אחד הזקנים מוזמן לנהל את הטקס. החתן והכלה מתיישבים זה מול זה. מציבים על ידם שולחן ועליו מונחת צלחת הפדה והתכשיטים. מנהל הטקס מכריז על האירוסין. הנוסח הבסיסי הרגיל הוא כדלקמן:

"התכנסנו כאן היום בתור עדים לאירוסין של העלמה [...] בתו של מר [...] ל[...] בנו של מר [...]"

מנהל הטקס רשאי להרחיב ולהוסיף את ברכותיו לזוג הטרי.

לאחר מכן מנהל הטקס מזמין ארבעה מוזמנים זקנים שיתקרבו אל בני הזוג. הם אווזים בכיסוי, ומנהל הטקס אומר: "בשם ה'" ומסיר את הכיסוי מהצלחת. הוא מרים את הטבעת, מראה אותה למוזמנים, מושיט אותה לאבי הכלה והלה מוסר אותה לכלה.

הכלה והחתן מחליפים ביניהם זרי פרחים. אם יש תכשיטים אחרים לתת לכלה או לחתן, מנהל הטקס מציג אותם לראשונה למוזמנים ואז מעביר אותם לבני הזוג. לעתים קרובי משפחה מדרגה ראשונה שמים כמה מטבעות בכף היד של הכלה או של החתן. מנהל הטקס מברך את החתן והכלה. מסיבה או סעודה נערכת בסיום הטקס.

טקסים קטנים רבים היו נערכים לפני החתונה בחוג המשפחה והקרובים. ייתכן מאוד כי הטקסים הללו אומצו מהשכנים, אבל אין בהם משום עבודת אלילים או כל דבר השייך לדתם של השכנים.

טקס כזה הוא ה"הילָנָאָצ'ה-מורט" – מושג שכוונתו: להתחיל את תהליך החתונה במזל טוב ובהצלחה. "סוואסון" הוא מונח במראטי המציין נשים נשואות ולא אלמנות (המשמשות כשושבינות למזל ולברכה). חמש נשים כאלה צריכות לשבת על נדנדה גדולה בעיצוב הודי שמכונה "הילָנָה". מורחים משחת כורכום צהובה על ארבע פינות הנדנדה, והנשים שרות שירי חתונה ומגישות ממתקים.

אם אין נדנדה, פורשים סדין לבן ומניחים לכבוד הכלה שרפרף נמוך המכונה "פאת". מורחים משחת כורכום צהובה על ארבע פינות הסדין.

חֲנָה

את הטקס זה מכנים בנ"י בשם "מְנַדִּי" במראטי ו"מְהַנְדִּי" בהינדי.

בעבר התקיים טקס זה בבית הכלה בנפרד ובבית החתן בנפרד בלילה שלפני החתונה. כיום נוהגים לחגוג אותו כמה ימים קודם לכן, ובמקרים רבים עורכות את הטקס שתי המשפחות יחד.

מוהלים משחת כורכום ואבקת "אותנה" בעלת ריח נעים בחלב קוקוס ומושחים בהן את הכלה. לאחר מכן היא מתרחצת ולובשת סארי חדש (בדרך כלל בצבע ירוק) ושיערה מעוטר בזר "וּנְנִי".

היא עונדת צמידים ירוקים⁹ בפעם הראשונה בחייה (צמידים ירוקים הם סימן למעמדן של ה"סאוּסוֹן").

לאחר מכן מגישים לה אורז ממותק עם נזיד עדשים בצלחת גדולה מאוד, והיא מזמינה רשמית את זקני המקום הנוכחים, כל אחד בשמו, להשתתף בארוחתה. מובן שהם אינם מצטרפים אלא אומרים לה: "אכלי, בבקשה, שהשם יברך אותך". אחרי כן כל הילדים הקטנים הנוכחים נקראים להשתתף בארוחה, והם אכן אוכלים מאותה הצלחת שהכלה אוכלת ממנה. היא אוכלת לפחות חמש נגיסות מלוא הפה.

לאחר מכן הכלה נוטלת את ידיה ומתיישבת בכיסא מכוסה בסדין לבן. כיסא אחר מציבים מאחוריה, ובו מושיבים ילד קטן, על פי רוב אחי הכלה, והוא מכונה "קְרָוֶנְלָה" – שושבין. ליד הכלה מניחים נפה המשמשת כמניפה ובתוכה מעט אורז, קוקוס וגוש "ג'אגרי" – גוש סוכר טהור המופק מקני סוכר. זהו סוכר לא מזוקק. זר פרחים ותכשיט מכסף שצורתו זר המכונה

9 הצבע הירוק מסמל שפע, רעננות, התחדשות ופריון.